

Минко макаръ и да обясни на баща си какъ се е оцапвала тетрадката му тукъ тамъ, обаче той се доста засрами. Нѣщо го мъчеше на сърдцето и той се каеше въ себе си за много работи, защо не е билъ по-внимателенъ. Бай Атанасъ затвори тетрадката, подаде ѝ на Минка и му каза :

— Минчо, сега е вече свършекътъ на твоята тетрадка. Каквото си написалъ и дѣто си оцапалъ е вече сторена работа, безъ да може да се различи. На тетрадката ясно личи кое е добро и кое — зло.

Но освѣнъ тази твоя написана тетрадка, ти имашъ още една невидима тетрадка, въ която Богъ записва всичкитѣ твои добри и лоши работи, които си извършилъ прѣзъ годината било на менъ, било на майка си, било на други хора.

Богъ е високо, но всичко види и всичко бѣлѣжи. И както тѣзи петна въ написаната отъ тебе тетрадка, грозятъ писмото ти: тѣй и лошитѣ ти работи и постѣпки грозятъ годината и живота ти. Вземи сега новата си тетрадка; но гледай да ѝ изпълнишъ по-добрѣ отъ старата. Па гледай да не правишъ и необмислени постѣпки, да не опетнишъ поведението си, да не оцапашъ и невидимата си тетрадка; защото за неѣ ще отговаряшъ на Бога. — Това като исказа бай Атанасъ, подаде на Минка новата тетрадка.

Минко се поклони прѣдъ баща си, цѣлунѣ му рѣка, пое новата тетрадка и се обѣща да помни и изпълнява бащинитѣ си съвѣти.